Kalász István

Ki ír éjszaka verset?

Keresni mindig önmagadnak kell fent
ablakban gyűrött párkányon ahonnan
lábujjhegyről látni a tengert a vitorlákat és
lent a kutyától levizelt fában a fal salétromában
a tenyérbemászók tüskéiben a tetőkön
menekülésben az utolsó busz szagában a folyó
menti gyaloglásban a kertes házak hintájában
az ázott estén elvesztett pénzben és
mindezt a dirib-darab-tagot éjjel a szívmonitor
előtt kell össze illegetned és ha nem hajolnak
mint a hasonlat nem ugranak mint akire
hideg folyosón ordítanak akit félálomban
karmolnak és kihúznak akkor is írnod kell tovább
hogy aki éjjel messze alszik azt mondja nappal:
A tengernyi kopott tető lent a kutya igen a
vers velem maradt.

Ember a parton

A Dunához mentem a
parti napverte betonon követtem
egy poros bogarat repedés-menedékig
aztán lejjebb ültem kövek között bort ittam
a víz vitt zsákba tett állatot fecskendőt
vágódeszkát kötelet kampón elhordott cipőket.
Végül vitte az üveget.
A nap ment le a sodrásban változó arcom
kérdezett: Mersz még maszk nélkül szabadon
beszélni? Aztán besötétedett.
Követ a vízbe nem dobtam de egyet eltettem
hogy legyen mit feldobni és aláállni
ha élnék gyáva életet.

Egyszer

Hajnalban
ha sötét
szobában a szívem feladná
feküdnék keresztben haldoklásom
lassan elkezdődne akkor szeretném
ha magamnál lennék és
a padlón kopoghatnék mint az eső
kint így morzéban üzenném jellel hogy jó
volt itt közben a mennyezetet nézném a
rövid lélegzettől forrósodó szívemre figyelnék
kényelmesen helyezkednék el
nem félnék hagyni az ént magára
végül arra gondolnék hogy ha
estére az eső havazásba fordul
akkor csönd lesz.